

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1606. usque ad annum 1610

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118820

§. 81. Proscriptionis executio rursus Maximiliano Bavariae Duci demandata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67222](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67222)

Sæc. XVII. A. C. 1607. votis, eo regressi die quinta Octobris
 Verum vix civibus horum innotuit ad-
 ventus, cum illico feram in casses actam
 sibi gratulantes inter pocula victoriam
 canere, & postquam mero incaluere,
 tumultuari, probra jacere, minari, ce-
 teraque tentare, quæ ferox temulentia
 fuggerat. Eadem die Delegati re-
 pertractandæ initium facere meditan-
 tur, incassum tamen; quippe Magistra-
 tus unacum civibus adeo mero mada-
 bant, ut nullum sanum iudicium, mente
 vino sepulta, sperare licuerit, minus quo-
 que consultum videbatur, sobrium ma-
 ne præstolari, ubi nil aliud expectare po-
 terant præter sannas, ludibria, ac vio-
 lentias, & quicquid rebellionis insani-
 tibus in manus datura esset desperatio,
 nullo tumultuantis audaciæ tempera-
 mento. Quocirca delegati, ut vitam
 suam furori, ac Cæsaris auctoritatem
 ludibrio subducerent, excubiis minus
 intentis clam albente cœlo, urbe ex-
 cesserunt.

§. LXXXI.

*Proscriptionis executio rursus Maxi-
 miliano Bavaricæ Duci
 demandata.*

*Relat. Do-
 naw. Ger-
 man. p. 49.
 Annal. Boic.
 l. c.*

Tam pervicaci civium improbitate ir-
 ritatus Cæsar Maximiliano rursus
 nego-

negotium dabat, ut ad denuntiatae pro-
 scriptionis executionem nulla habita ra-
 tione progredere-^{Sæc. XVII.}
 tur, nisi Magistratus, A. C. 1607.
 populusque universus Donawerthanus
 juxta datam prius fidem mandatis Cæ-
 sareis parerent, eorumque statutum de
 Catholicis a jure civitatis excludendis
 abrogarent. Ne vero hæc pœna præpro-
 pere lata videretur, prævie hanc volunta-
 tem civibus denuntiari, ac postea die
 quinta Novembris desuper conventum
 Rhainæ haberi præcepit, hacque ra-
 tione tertiam evadendæ ultionis viam
 obtulit Imperator, cui præstabilius vi-
 debatur servare resipiscentes, si vellent,
 quam nocentes perdere, si nollent. Eo
 igitur convenientibus binis Consulibus,
 totidemque ex intimo, ac sex aliis ex
 inferiori Senatu Deputati significabant,
 quam temere Cæsaris mandata iterato
 contempserint, Religionis pacem ac re-
 cens datam fidem, qua se ad exequen-
 da Cæsaris mandata verbo & scripto
 obstrinxerant, violarint, oblatamque
 reconciliationis viam toties spreverint:
 proin si rebus suis consultum velint, hoc
 unicum ipsis reliquum foret, ut Cæsa-
 ris mandato obtemperantes superiora
 pacta communi consensu comprobarent.
 Hæc oratio aliquantulum molivit Con-
 sulum duritiem, non tamen plene flexit
 ad æquitatem; post crebras enim discep-
 tatio-

Sæc. XVII. A. C. 1607. tationes prius conventis quidem sub-
 scripserant, illos vero reos, qui non-
 dum denunciati essent, alienis judicibus tradere recusarunt, de Catholicis ad Civitatis jura recipiendis nullam fieri mentionem postulantes. Postquam hi civium Deputati Donawertham redierant, post acrem cum plebe altercationem tandem obtinuerunt, ut die decima Novembris decerneretur, ex fortibus illos, quos ipsi ad suum tribunal poscerent, Delegatis esse consignandos, nullius tamen nomen a civibus esse deferendum, demum implorata Cæsaris clementia Catholicis dandum, ut consuetudo eos a civitatis juribus arcendi communi suffragio abrogaretur. Jam jam Senatus Delegati reditum Rhainam versus parabant, Cæsareis hujus deliberationis successum nuntiaturi, cum Rhotius Juris Doctor, quocum rebelles jam antea sua consilia contra Cæsarem excoquebant, die decima Novembris noctu Neoburgo adventans alatis literis valida Protestantium ac præcipue Ulmensium auxilia polliceretur, civesque incitaret, ut æternæ suæ salutis memores nullam sectæ suæ locis præjudicium sua pusillanimitate crearent, nec Cæsaris petito parerent, sed proscriptionis pœnam subirent, eo quod brevi pates Bavaro copiæ in auxilium adven-

adventuræ essent, totaque causâ ab Sæc. XVII.
A. C. 1607.
 omnibus Augustanæ confessionis con-
 fortibus in proximis comitiis agitanda
 foret: Hoc promisso Senatus civesque
 velut classico ad novos tumultus conci-
 tati instigante etiam Wurmio Consule
 Viro ad quævis audenda proclivi, Rha-
 nam sequens decretum amandare non
 erubuerunt. „Nihil eorum, quæ nostri
 „delegati promiserunt, servabimus, nec
 „unquam passuri, quempiam civium,
 „præterquam urbanis Judicibus ad quæ-
 „stionem dedi, neque abrogari ea, quæ
 „contra Catholicos sunt constituta: po-
 „tius proscriptionis incommoda tolerare,
 „quam quicquam cedere decrevimus.
 Postea exauctorato Senatu veteri novum
 creant, cives armant, nitratum pulve-
 rem suis distribuunt, in mænibus ex-
 cubias locant: lustrantur cives, selectis
 circiter nongentis ad arma idoneis, pon-
 tis compages solvitur, suburbanæ Do-
 mus, quæ Bavariam spectant, diruun-
 tur, annona advehitur, cuncta demum
 ad bellum contra Cæsarem ac Catholi-
 cos spectare videntur, seditionis facem
 egregie accendentibus tribus Pseudo-
 Pastoribus. Præterea quærentibus no-
 va foedera, sicut fit in desperatis, non
 potuere deesse novi conjurati, conci-
 liante præsertim societatem, odii ac
 sectæ similitudine.

§. LXXXII.